

C

ADRIAN VOICU

NEPOVESTITELE TRĂIRI
ALE TEMPLIERILOR
ROMÂNI

Cartea
a II-a

EDITURA ALLFA

IV...

Unde se gândește o otrăvire

Visegrád, castelul regelui Carol Robert de Anjou,
aproape de ceasul vestitorilor nocturni

„Înainte să plec, ia să dau poruncă pentru cina regelui! Până ajung la hanul baronului, până fac cale întoarsă, o să fie numai bine“, își zise Konetz apucând un felinar pentru vederea de noapte.

Merse vreo treizeci de pași, făcu stânga pe un hol mic și dădu în camera peseniștilor. Era o altă moștenire lasată de Kukurusz, care, pentru a mări eficiența servitorilor la Curte, împărțise pajii în două servicii: Pajii Serviciului Diurn, așa numiții „pesediști“, și „peseniștii“, adică Pajii Serviciului Nocturn. La rândul lor, aceștia erau împărțiți pe intervale orare, pentru ca fiecare să dea socoteală în caz că nu mergea ceva bine. O dată la patru săptămâni personalul celor două servicii trecea de la „pesediști“ la „peseniști“ și invers, pentru ca fiecare să aibă șansa de a dormi în timpul programului.

— Cine-i de treabă? năvăli Konetz autoritar.

Cei trei pajii, care cucăiau liniștiți, țășniră degrabă în picioare la vederea dregătorului regal. Se priviră mirați o clipă, apoi cel mai înalt dintre ei spuse:

— Toți suntem, domnule, dar cel mai de treabă este ăsta micu', Szmeker!

Numitul făcu un pas în față și-i trase lui Konetz un zâmbet de prezentare. Konetz simți că-l ia cu călduri lăuntrice.

— Nu asta v-am întrebat, netoșilor, ci care-i nevolnicul dintre voi care are serviciul acum! scrâșni el din măsele, căutând să-și țină furia în frâu.

— Iertare, domnule, însă toți avem serviciu acum, grație unchiului nostru, Naszu, îngrijitorul domeniilor regale, făcu spășit cel mai înalt.

Konetz simți că face explozie. „Sunt înconjurat de neghiobi! Serviciul regelui s-a umplut de netoți, ăăă... de nepoți, adică, toată lumea își aduce nepoții la Curte! Măcar de-ar fi oameni pe care să te poți bizui, dar sunt numai neisprăviți! Din pricina asta, munca mea, din lipsită de griji, cum ar trebui să fie, devine din ce în ce mai grea!“ gândi el furios.

— Trag nădejde că nu-mi luați cuvintele în derâdere, că înfund beciurile palatului cu voi și vă afum cu ardei de Tihany, până o să vă lepădați de simțul mirosului și al vederii! tună el.

— Domnule, noi... își împreună răseniștii mâinile a rugăciune.

— Tăcere! ridică el mâna dreaptă. Destul am pierdut vremea cu netoți de rangul vostru. Tu, Szmekere! tună el către pajul ce se făcu și mai mic. Te duci degrabă la bucătărie și le dai înscrisul ăsta pentru cina regelui.

Szmeker luă înscrisul cu mâini tremurânde și trecu înapoi, în rând cu ceilalți.

— Și v-am poruncit să-mi spuneți *Excelență*, strigă Konetz roșu de furie, că n-am făcut împreună școala de servitori de la Heviz. Eu am studiat în străinătăți, la Viena și la... și la... nu trebuie să aveți voi cunoștință, se întrerupse el brusc, de teamă că spusese ceva ce l-ar fi putut da de gol. Ai dispărut?! strigă el la pesenistul cel mic.

Szmeker țâșni pe ușă, mai s-o smulgă din balamale.

— Voi! făcu el arătând cu degetul către ceilalți doi. Rămâneți vigilenți!

Se întoarse și ieși trântind ușa.

„Ha-ha! Așa, să se teamă, nepricepuții!“ își spuse el în gând, pornind vesel înapoi pe holul principal.

În drum spre camera personală, i se păru că aude o cucuvea. „Dacă e pe acoperișul palatului, e de rău pentru rege“, făcu el fericit. „Asta înseamnă că e de bine pentru mine!“ continuă bucuros. Apucă pe treptele ce duceau la o ușă cu însemnele dregătorului regal, descuie cu grijă și intră. „Pe pletele arhanghelului

Gavril, nemernicele de slujnice vor să mor de frig! Trebuie s-o pedepsesc pe nepriceputa de fochizdă, că iar a uitat să-mi bage focul în sobă“, își zise el tremurând. „Cred că-i place, pentru că este a patra oară în cinci zile! O fi și asta nepoata cine știe cărui curtean pripășit în vechiul regim al lui Kukurusz! Doamne-Dumnezeule, ce slujbași!“ murmură el.

Lăsă felinarul pe masă, apoi scotoci prin cufăr după căciula din blană de iepure de Flandra și sumanul de lână țigaie. Cucuveaua se auzi din ce în ce mai aproape. I se păru că este chiar deasupra camerei lui. „Hu-huhu-huuu! Hu-huuu-huhu!“ se auzea cântecul dătător de fiori al păsăroiului noptatic. Deveni brusc mai atent. „Nu cumva...“ își zise el și-și trase o palmă sănătoasă peste scăfârlie. Aruncă un ochi la orologiul calabrez, făcut de vestitul meșter Inversace, și văzu că tocmai se întorcea clepsidra din dreptul lui „VII“. „Vai, ce neghiob sunt! M-am molipsit de la slujitorii de rând! Nu este o cucuvea obișnuită, este un Vestitor al Întunericultului de Ceasul al Șaptelea!“ exclamă el recunoscând codul secret al mesagerilor huhurezi din serviciul Casei de Habsburg.

Aștepta de două luni un semnal de dincolo de hotarele regatului ungar, care să-i aducă speranța unei vieți așa cum nu visase vreodată. Se așeză la masă, luă o bucată de hârtie, o pană și începu să-și ciulească urechile la ce avea să-i transmită cucuveaua. „Numai de n-aș fi auzit-o prea târziu, că astea nu spun mesajul decât de trei ori la ora stabilită“, își zise Konetz punându-se pe descifrat.

Se pregătise vreme de patru săptămâni la Graz și tot atâtea la Viena în descifrarea mesajelor secrete purtate de cucuvelele ceasului al VII-lea, aflate în serviciul ducelui Albert al II-lea de Habsburg. „Hu-huhu-huuu-hu...“ se auzea mesajul huhurezesc. „Un ce-ce-ceas dup-p-pă m-m-mesaj... ce Doamne iartă-mă?“ se întrerupse Konetz ciulind urechile și mai abitur la ce spunea cucuveaua secretă. „Dobitocii de la Graz mi-au trimis o cucuvea bâlbâită!“ exclamă el cu ochii în tavan. „Crâș-m-m-ma lu-lu-i Grum-m-masz o-m-mul negru. Hu-hu-hu! Prin urmare, s-a sfârșit mesajul...“ se relaxă Konetz.

Reciti ce scrisese, apoi mototoli bucata de hârtie și o aruncă în sobă. „Dacă aveam foc, era mult mai bine!“ își zise el băgând mâna în sobă după hârtia care sigur l-ar fi scurtat de zile dacă ar fi fost descoperită de cineva din palat. O rupse în bucățele mici și o înghiți cu un pahar de vin regesc din rezerva personală. „Vai, ce potriveală minunată!“ sări el de bucurie. „Îmi îndeplinesc și datoriile către actualul rege, și pe cele către viitorul împărat!“

Crășma lui moș Grumasz era la doi pași de hanul baronului de Ištenem, prin urmare, avea timp destul și nu băga pe nimeni la bănuieli. „Bune gusturi avea răposatul Kukurusz. Bine că i-am găsit pergamentul cu situația pivniței, ha-ha!“ își zise el trăgând încă un gât din vinul regelui.

Se îmbracă cu grijă, își făcu cruce și ieși pe ușă. Coborî în mare grabă treptele, o luă pe coridor la dreapta, apoi la stânga, pe holul de viteză, și ajunse în corpul servitorilor. Se duse cu pași grăbiți către o ușă pe care scria cu litere mari, florentine:

CFR – Camera Fochizdelor Regale

— Focka, tu ai fost astă-seară la mine-n cameră? se răsti Konetz la singura ocupantă a camerei.

— Nu, stăpâne, nu eram de rând, răspunse speriată femeia.

— Dar cine era de rând? continuă dregătorul cu duritate-n glas.

— Varu-mea, Morsza, stăpâne! își plecă femeia capul, strângând în mâini rochia groasă, de postav.

„Hmm! «Stăpâne» sună mai bine ca «exceleță»? Mă mai gândesc...“ își spuse Konetz în gând.

— Caut-o degrabă, găsește-o și spune-i că are poruncă să m-aștepte la ușă! îi aruncă dregătorul întorcându-se spre ieșire. Și s-aducă și-o pungă cu ardei, reveni el o clipă. Știi tu de care, adăugă zâmbind cu răutate, apoi ieși.

După o jumătate de ceas intra în crășma lui moș Grumasz. Legătura lui cu habsburgii trebuia să aibă o eșarfă cernită în mâna stângă. Ochi din prima privire masa ocupată de Omul Negru. Se așeză calm și ceru o ulciță de vin.

— De ce m-ai pus în pericol să vin până aici, când puteai să instruiesti cucuveaua să-mi transmită mesajul? șopti Konetz răstit la Omul Negru.

— C-cu-c... pasărea v-vestitoare își s-p-pune mesajul în aer, p-prin ur-m-mare, m-mesajul p-poate fi auzit de-de orișicine ar p-pu-putea să ne fi aflat c-co-codul secret, răspunse calm mesagerul. D-de aceea am ales c-ca-calea aceasta, adăugă el sorbind din ulcica de vin. Konetz rămase ca trăsnet de fulgerul de pe Muntele Sinai. N-nu e niciun p-pericol, t-te asigur. Înainte d-de a elibera c-cu-c... pasărea, am cercetat b-b-bine zona.

„Doamne, milă ai de sufletul meu chinuit! Nu mi-a fost de-ajuns cucuveaua?“ își zise Konetz căutând spre tavanul afumat al crâșmei lui moș Grumasz. Se foi pe scaunul noduros și spuse:

— Nu prea am vreme, așa că aș prefera să-mi spui grabnic ce ai de spus. Sau să scrii, adăugă el după o clipă de gândire.

— Ff-firește, f-ffi... În sfârșit! zâmbi Omul Negru, băgând mâna dreaptă în interiorul mantiei.

Îi înmână o bucată de hârtie împăturită mărunț, închise ochii, respiră adânc și spuse pe nerăsuflăte:

— Aici ai codul cărămizii din zidul de pe partea stângă a holului ce duce la biblioteca regală. În spatele cărămizii, se află otrava care a fost pusă acolo de un om al nostru acum multe luni de zile. Am încercat să-l convingem pe cel dinaintea ta și era cât pe-acți să fim dați în vileag. Slavă Cerului că au rezolvat valahii această pricină.

Konetz se miră din nou, dar nu zise nimic. Omul Negru sorbi un gât de vin și-i spuse zâmbitor:

— N-n-nu p-pot vorbi n-normal d-decât c-cu foarte m-mul-tă voință.

— Har Domnului că am aflat ce-ce era ma-mai important, zâmbi la rându-i Konetz Filma.

Pe nebăgate de seamă, de la o masă alăturată se ridică un bărbat îmbrăcat în haine călugărești. Își strânse gluga mantiei în dreptul chipului, ieși pe ușa crâșmei și o ținu drept până la hanul baronului Pișta Matty. Intră, se opri o clipă în stânga ușii și privi atent în jur pe sub gluga călugărească. Întrebă o fătucă unde-l

poate găsi pe Pișta Matty, apoi urcă treptele ce duceau la primul etaj, unde se afla camera baronului.

— Sunt contele de Branchat, trimisul regelui Franței, baroane, spuse călugărul de cum intră în cameră. Regele tău e în pericol de moarte, adăugă el dându-și pe spate gluga care-i umbrea chipul.